

Rättsfallssamlingen

Mål C-32/12

Soledad Duarte Hueros
mot
Autociba SA
och
Automóviles Citroën España SA

(begäran om förhandsavgörande framställd av Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Badajoz)

”Direktiv 1999/44/EG — Konsumentens rättigheter vid bristande avtalsenlighet hos varan — Bristen på avtalsenlighet är ringa — Möjlighet att häva avtalet saknas — Den nationella domstolens befogenheter”

Sammanfattning – Domstolens dom (första avdelningen) av den 3 oktober 2013

1. *Europeiska unionens lagstiftning — Direkt effekt — Nationella förfarandebestämmelser — Villkor för tillämpning — Iakttagande av principerna om likvärdighet och effektivitet*
2. *Tillnärmning av lagstiftning — Konsumentskydd — Försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier — Direktiv 1999/44 — Säljarens ansvar i fall av bristande avtalsenlighet hos varan — Skäligt prisavdrag om bristen på avtalsenlighet är ringa — Nationell lagstiftning som hindrar den nationella domstolen att tillerkänna ett prisavdrag — Åsidosättande av effektivitetsprincipen — Otillåtlighet*

(Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/46, artiklarna 2.1, 3 och 11.1 första stycket)

1. Se beslutet.

(se punkt 34)

2. Direktiv 1999/44 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier ska tolkas på så sätt att det utgör hinder för att tillämpa en nationell lagstiftning, såsom den som är aktuell i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken – när en konsument som har rätt till ett skäligt prisavdrag för en vara enligt köpeavtal vid domstol endast yrkar att avtalet ska hävas, varvid en sådan hävning inte kan utverkas på grund av att bristen på avtalsenlighet hos varan är ringa – det inte är tillåtet för den nationella domstol vid vilken talan väckts att tillerkänna ett sådant prisavdrag ex officio, trots att konsumenten varken får precisera sitt ursprungliga yrkande eller väcka en ny talan i detta syfte.

Ett sådant system tvingar konsumenten att föregripa den rättsliga bedömningen av den bristande avtalsenligheten hos varan, som slutligen avgörs av den behöriga domstolen, vilket innebär att det skydd för konsumenten som ges enligt artikel 3.5 i direktiv 1999/44 endast blir slumpmässigt och därmed otillräckligt. Det gäller i ännu högre grad när, såsom i målet vid den nationella domstolen, en sådan bedömning förefaller särskilt komplicerad och därför är helt beroende av den utredning som företas av den domstol vid vilken tvisten anhängiggjorts. Under dessa förhållanden kan en sådan

lagstiftning inte anses vara förenlig med effektivitetsprincipen, eftersom den medför att det blir omöjligt eller orimligt svårt att, i domstolsförfaranden där en konsument väcker talan vid bristande avtalsenlighet hos en levererad vara, genomföra det skydd som konsumenten enligt direktiv 1999/44 ska tillförsäkras. Det ankommer på den nationella domstolen att fastställa vilka nationella bestämmelser som är tillämpliga i den tvist den har att avgöra och att göra allt som ligger inom dess behörighet, för att säkerställa att artikel 3.5 i direktiv 1999/44 ges full verkan och för att uppnå ett resultat som är förenligt med direktivets syfte.

(se punkterna 39 och 40–43 samt domslutet)